

Sygn. akt: I C 588/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lipca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	sekretarka Oksana Bida

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2021 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa E.(...) z siedzibą w W.

przeciwko A. P.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego A. P. na rzecz powoda E.(...) z siedzibą w W. kwotę (...),95 (trzy tysiące dziewięćdziesiąt siedem zł 95/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06.02.2020 r. do dnia zapłaty.
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie.
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1183,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.
4. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego kwotę 185,25 zł zaś od powoda kwotę 114,75 zł tytułem brakującej opłaty sadowej od pozwu.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 588/20 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...)(...) z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego A. P. kwoty 5.017,07 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6.02.2020 r. do dnia zapłaty. W uzasadnieniu wskazał, że nabył wierzycelność od pierwotnego wierzyciela, z którym pozwany zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Twierdził, iż pozwany nie uiścił należności wynikających z faktur wskazanych w pozwie, wystawionych na podstawie przedmiotowej umowy.

Pozwany A. P. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od strony powodowej na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Podnosił, iż strona powodowa nie wykazała faktycznego przejścia uprawnień na swoją rzecz co do zasady i nie wykazała w sposób niebudzący wątpliwości, że służy jej wierzycelność wobec pozwanego

w określonej w pozwie wysokości. Zdaniem pozwanego umowa ramowa nie wskazuje, że powód nabył tę konkretną dochodzoną pozwem wierzytelność.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany A. P. zawarł w dniu 14.09.2018 r. z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Na mocy przedmiotowej umowy operator zobowiązał się do świadczenia określonych usług telekomunikacyjnych (Pakiet usług (...) z Usługą (...)), zaś pozwany do uiszczania należności wynikających z rachunku telekomunikacyjnego.

Pozwany otrzymywał faktury, zgodnie z którymi był zobowiązany do uiszczenia następujących kwot:

- 270,98 zł z na mocy faktury VAT nr (...)
- 224,51 zł na mocy faktury VAT nr (...)
- 140,99 zł na mocy faktury VAT nr (...)
- 122,82 zł na mocy faktury VAT nr (...)
- 80,27 zł na mocy faktury VAT nr (...)
- 48,38 zł na mocy faktury VAT nr (...)
- 1260,00 zł na mocy noty obciążeniowej nr (...)
- 950 zł na mocy noty obciążeniowej nr (...)

Powyższych należności pozwany nie uiścił.

(**dowód:** umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 25-26,

dokumenty księgowe – k. 82,85,88,91,94,98,105,106)

Umową ramową z dnia 17.01.2014 r. spółka (...) sprzedała (...) (...)z siedzibą w G. wierzytelności wynikające z zawartych z klientami umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych lub innych usług świadczonych klientom przez cedenta. Strony ustaliły, że cedent ma prawo przenieść wierzytelności określone w porozumieniach, które na dzień zawarcia porozumienia będą istnieć, będą wymagalne, nie będą sporne co do wysokości, ani nie będą przedmiotem oddzielnej cesji oraz nie będą obciążone roszczeniami osób trzecich.

W dniu 27.11.2019 r. strony umowy cesji zawarły porozumienie nr (...) do w/w umowy przelewu wierzytelności, na mocy której powód nabył całą wierzytelności wobec pozwanego dochodzone niniejszym pozwem, a wynikające z w/w dokumentów księgowych. W porozumieniu wskazano, że jego integralną część stanowi załącznik nr 3 w postaci wykazu wierzytelności.

Próby polubownego rozwiązania sporu nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia przez pozwanego.

(**dowód** : umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 17.01.2014 r. – k. 30-44,

porozumienie nr 56 z dnia 27.11.2019 r. – k. 51-53,

załącznik nr 3 do porozumienia z dnia 27.11.2019 r. – k. 74-75,

przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 13.12.2019 r. – k. 107-111)

Sąd zważył, co następuje:

Bezsporny był wyżej nakreślony stan faktyczny przedmiotowej sprawy w zakresie łączącej pozwanego z (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a także co do obowiązku zapłaty przez pozwanego należności wynikających z rachunków telekomunikacyjnych i faktu otrzymania owych rachunków przez pozwanego. Owe bezsporności Sąd ustalił na podstawie dokumentów zaoferowanych przez stronę powodową, które we wskazanym zakresie nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Mając zatem na względzie, że również w ocenie Sądu brak było wątpliwości co do prawdziwości i wiarygodności owych dokumentów Sąd uznał je za ostatejce rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sporna w sprawie okazała się zasada odpowiedzialności pozwanego wobec powoda, a w konsekwencji ewentualna wysokość dochodzonego roszczenia. Pozwany podnosił bowiem, iż powód nie wykazał, że nabył wierzycelność dochodzoną niniejszym pozwem, ani nie wykazał dochodzonego roszczenia co do wysokości.

Rozstrzygając pierwszą ze zdiagnozowanych wyżej kwestii spornych Sąd uznał, że podnoszone przez pozwanego zarzuty co do nieprzysługiwania powodowi wierzycelności będących przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są uzasadnione jedynie w części. Powód powołując się na cesję wierzycelności, a także porozumienie do owej cesji wskazywał, iż jest następcą prawnym wierzyciela (...) S.A. z siedzibą w W., z którą to spółką pozwany zawarł umowę o świadczenie usług. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzycelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś w myśl § 2 wraz z wierzycelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Powód występując z roszczeniem winien zatem wykazać skuteczne przejście uprawnień przysługujących mu w stosunku do pozwanego. W ocenie Sądu dokumenty dołączone do pozwu w przedmiotowej sprawie – tj. poświadczona za zgodność z oryginałem umowa przelewu wierzycelności wraz z porozumieniem do zawartej umowy cesji wierzycelności oraz załącznikiem do owego porozumienia, potwierdzają skuteczne przejście tych wierzycelności na powoda w części dotyczącej kwoty 3.097,95 zł. Z załącznika do porozumienia nr (...)z dnia 27.11.2019 r. wynika, że powód nabył wierzycelności wynikające z dokumentów księgowych nr (...). Owe dokumenty księgowe zostały zaoferowane przez stronę powodową i opiewają na łączną kwotę 3.097,95 zł. (...) dowodowa po stronie powodowej w omawianym zakresie była rzetelna i nie została przez pozwanego skutecznie podważona. Niewątpliwie roszczenie powoda zostało przez niego wystarczająco wykazane zarówno co do samej jego zasadności, jak i co do wysokości, tj. co do kwoty 3.097,95 zł. Dochodzone roszczenie powód poparł dokumentami, zaś pozwany nie kwestionował tego, że nie wywiązywał się z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z żądania pozwu wynika, że powód nabył również wierzycelności wynikające z dokumentów nr P. (...), P. (...). (...), P. (...). (...), P. (...), na podstawie których pozwany miał być zobowiązany do zapłaty łącznej kwoty 1.852,65 zł. Z załącznika nr (...) do porozumienia nr (...) z dnia 27.11.2019 r. do umowy ramowej przelewu wierzycelności wynika przeniesienie tych konkretnych wierzycelności, jednak powód nie przedłożył tychże dokumentów, uniemożliwiając tutaj Sądowi jakąkolwiek ich weryfikację – tak co do samego faktu ich wystawienia przeciwko pozwanemu, jak i co do samej wysokości. Tym samym Sąd uznał, że co do kwoty 1.852,65 zł powództwo nie zostało wykazane przez powoda.

Rozstrzygając w tym miejscu drugą ze zdiagnozowanych kwestii spornych, jaką jest wysokość dochodzonego roszczenia, Sąd dostrzegł oczywiście treść załączonych dokumentów księgowych w postaci faktur i not obciążeniowych znajdujących się na k. (...)akt. Wynika z nich, że pozwany jest zobowiązany do uiszczenia kwoty 3.097,95 zł. Powyższe skutkowało orzeczeniem jak w pkt 1 sentencji, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 509 § 1 k.c. oraz art. 487 k.c. w zw. z art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. 2021, poz. 576). O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tym artykułem, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasadnym zatem było o odsetkach orzec

zgodnie z żądaniem pozwu, które to Sąd zasądził od zasądzonej kwoty od dnia 6.02.2020 r., tj. od dnia następującego po dniu wniesienia pozwu - do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w pkt 2 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, uwzględniając oczywiście zakres wygrania sprawy przez powoda (61,75 %). Koszty procesu wyniosły w sprawie po stronie powodowej 1.917,00 zł. Pozwany przegrał sprawę w 61,75 %, a zatem w takim stosunku winien ponieść koszty procesu, tj. w kwocie 1.183,75 zł (1.917,00 zł x 61,75%). Mając to na względzie Sąd orzekł jak w pkt 3 sentencji wyroku.

Zgodnie z dyspozycją art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28.07. 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2010, Nr 90, poz.594), kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W nawiązaniu do art. 100 k.p.c. – w w/w stosunku strony winny ponieść kwotę 300 zł tytułem brakującej opłaty od pozwu. Z tych względów od powoda należało pobrać kwotę 114,75 zł (300 zł x 38,25 %), od pozwanego zaś kwotę 185,25 zł (300 zł x 61,75 %). W związku z tym orzeczono jak w pkt 4 sentencji.